"När ögonen ser – men hjärtat är blint"

Johannes 9:1–38

Helen Keller var bara nitton månader gammal när hon drabbades av en svår sjukdom. På några dagar förlorade hon både synen och hörseln. Läkarna trodde att hennes liv skulle präglas av mörker och tystnad.

Men Helen Keller gav inte upp. Hon lärde sig att kommunicera, studerade vid universitet och blev en av världens mest inflytelserika författare och föreläsare.

Hon uttalade en mening som blivit berömd över hela världen:

"The only thing worse than being blind is having sight but no vision."

När jag hör dagens evangelium tänker jag på just dessa ord.

Jesus möter en man som fötts blind. Han kan inte se. Men märkligt nog är det inte den blinde mannen som är berättelsens största problem, det är de människor som ser... men ändå inte känner igen Gud när Han står framför dem.

Det finns nämligen en blindhet som inte sitter i ögonen. Den sitter i hjärtat.

- Bröder och systrar, Vi är ett folk som älskar vår kyrka. Vi älskar den heliga liturgin. Vi älskar våra böner. Vi älskar våra högtider. Vi älskar våra traditioner. Och det ska vi göra. Våra fäder bevarade kyrkan genom svåra förföljelser. De förlorade sina hem. Många förlorade sina liv. Men de förlorade aldrig sin tro. Därför står vi här idag. Vi är skyldiga dem stor tacksamhet.
- Men jag tror att dagens evangelium ställer en fråga till oss. Inte om våra traditioner. Inte om våra högtider. Inte ens om hur ofta vi kommer till kyrkan. Den frågar oss:

  Har allt detta lett oss till Jesus?

  För det är möjligt... att döpas i kyrkan... att gifta sig i kyrkan... att döpa sina barn... att begrava sina föräldrar... att kunna alla böner...

  och ändå aldrig verkligen lära känna Kristus. Det är en svår tanke.

- Titta på fariséerna. Ingen kunde Bibeln bättre. Ingen bad mer. Ingen fastade mer. Ingen gick oftare till templet.

  Ändå stod Guds Son framför dem... ...och de såg honom inte.

- De hade religion. Men de saknade relation. De kände till Gud. Men de kände inte Gud. Och då frågar evangeliet också oss:
  Känner jag bara till Jesus? Eller känner jag honom?
  När jag ber… talar jag bara ord? Eller talar jag med någon som lever?
  När jag tar emot den heliga kommunionen… är det en vana?
  Eller möter jag verkligen min Herre?

- Den blinde mannen däremot… han vet nästan ingenting. Han kan inte diskutera teologi. Han kan inte citera Mose lag.
  Han kan bara göra en sak. Han lyder Jesus. Jesus säger:
  "Gå och tvätta dig." Och han går. Det är där miraklet börjar.
  Gud söker inte först människor som vet mest.
  Gud söker människor som vågar lita på honom.

- Sedan händer något fantastiskt. Lägg märke till hur mannens tro växer.
  Först säger han: **"En man som heter Jesus."** Sedan säger han: **"Han är en profet."**
  Sedan: **"Han kommer från Gud."** Och till sist faller han ner inför Jesus och säger:
  "Herre, jag tror."
  Det är berättelsens verkliga mirakel. Inte att hans ögon öppnades.
  Utan att hans hjärta öppnades.

- Men vad händer när han börjar tro? Blir människor glada? Nej.
  De börjar ifrågasätta honom. De anklagar honom. De misstänkliggör honom. De förhör honom. Till slut kastar de ut honom. Vad hade han gjort? Ingenting.
  Han hade bara berättat vad Jesus gjort i hans liv.
- Så har det alltid varit. När en människa börjar leva nära Kristus… kommer inte alla att förstå. Några gläder sig. Andra börjar tala. De ifrågasätter. De misstolkar. De sprider rykten. Inte därför att den troende gjort något ont. Utan därför att ett liv som förändrats av Kristus blir ett levande vittnesbörd. Och ett vittnesbörd utmanar den som inte vill förändras.

Det är därför Jesus säger:

"ܐܝܢ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܠܘܟܘܢ، ܢܕܥܡܘܢ ܕܗܢܐ ܠܗ ܐܠܕ ܡܢ ܩܕܡ ܕܗܢܐ ܐܠܘܟܘܢ"

- Men evangeliet slutar inte med att mannen blir utkastad. Och här finns den vackraste delen. När alla andra lämnar honom... går Jesus och söker upp honom.

  Vilken tröst!

  När människor avvisar oss... övergiver inte Kristus oss. När världen stänger sina dörrar... öppnar Jesus sitt hjärta.

  Han frågar mannen: ***"Tror du på Människosonen?"***

  Mannen svarar: ***"Herre, jag tror."***

  Och sedan står det: ***"Han tillbad honom."***

  Det är målet med hela evangeliet. Inte bara att få sina problem lösta. Inte bara att få ett mirakel. Utan att falla ner inför Kristus och säga:

  "Herre, jag tror."

Mina kära, jag tror att evangelium idag vill ställa en enda fråga till var och en av oss.

Inte: *"Hur länge har du varit medlem i kyrkan?"*

Inte: *"Hur många gånger går du till mässan?"*

Inte ens: *"Hur mycket kan du om Bibeln?"*

Utan: **"Har du en levande relation med Jesus Kristus?"**

För en dag kommer inte Herren att fråga oss hur många traditioner vi bevarade.

Han kommer att fråga: **"Kände du mig?"**

Låt oss varje dag kunna säga med den blinde mannen:

"Herre, jag tror."

Amen.